

Arrest

nr. 227 932 van 24 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 juli 2019 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 maart 2008 huwt de verzoekende partij met mevrouw T. G., van Belgische nationaliteit. Op 18 juni 2008 dient zij op basis van dit huwelijk in België een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in. Op 11 december 2008 wordt zij in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F kaart).

1.2 Op 16 juli 2019 neemt de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die op 17 juli 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*"(...) Mijnheer
naam : E(...)
voornaam : M(...)
geboortedatum : (...).1982
geboorteplaats: (...)
nationaliteit : Marokko*

*Alias :
A(...) Mo(...), geboren op onbekende datum, Algerijnse nationaliteit
D(...) M(...), geboren op onbekende datum in 1984, Algerijnse nationaliteit*

Krachtens artikel 44bis§2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Uw aanwezigheid in het Rijk werd voor het eerst vastgesteld op 06.12.2004 toen de politie te Antwerpen een administratief verslag vreemdelingencontrole opstelde naar aanleiding van een vechtpartij waarbij het slachtoffer met een mes in de rug gesneden werd (PV nr.: AN.(...)/2004-GF). U stelde A(...) Mo(...) te heten en de Algerijnse nationaliteit te hebben. Er werd een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 5 dagen opgesteld op naam van A(...) Mo(...).

Op 07.02.2006 werd u bij een huiszoeking in een drugspand aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader. U verklaarde dat u D(...) M(...),i heette, dat u in Oran (Algerije) geboren was in 1984 en dat u de Algerijnse nationaliteit had.

Op 14.07.2006 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen onder de naam D(...) M(...),i veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar uitgezonderd een effectieve gevangenisstraf van 1 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verdoovingsmiddelen vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cannabis, cocaïnum en heroïnum (deze feiten pleegde u tussen 01.10.2005 en 08.02.2006, meermaals, op niet nader bepaalde data, onder meer op 07.02.2006).

Op 09.08.2006 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend en werd u een bevel om het grondgebied binnen 5 dagen te verlaten, betekend.

Op 23.01.2007 werd door de politie te Antwerpen een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld voor u (PV nr.: AN. (...)/2007 – GF). Bij een verkeerscontrole werd vastgesteld dat u geen gordel droeg, u bleek niet in het bezit van identiteitsdocumenten. U verklaarde ditmaal aan de politiediensten dat u EQ(...) M(...) heette, dat u geboren werd op (...).1982 en dat u de Algerijnse nationaliteit had.

Op 27.07.2007 meldde u zich bij de burgerlijke stand van de stad Antwerpen om aan te geven dat u voornemens was in het huwelijk te treden met de Belgische mevrouw G(...) T(...) (geboren op (...) te (...)). U legde een Marokkaanse identiteitskaart voor op naam van E(...) M(...), geboren te (...) op (...).1982. Er werd u een bevel om het grondgebied ten laatste op 31.07.2007 te verlaten, betekend. Op 27.08.2007 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoek tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden door de RVV verworpen op 16.10.2007.

Op 28.03.2008 trad u te Antwerpen in het huwelijk met mevrouw G(...) T(...).

Op 18.06.2008 diende u een "Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in de hoedanigheid van echtgenoot" (bijlage 19ter) en werd u in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie.

Op 11.12.2008 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 25.05.2012 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 60 uur (vervangende gevangenisstraf: 6 maanden) daar u zich schuldig gemaakt had aan met

voorberechten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht, waarbij de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hadden (feit gepleegd op 25.09.2008).

Op 12.08.2014 werd u aangehouden, er werd u onmiddellijk een onderbreking van de strafuitvoering toegekend tot u op 20.08.2014 in thuisdetentie ging.

Op 04.09.2014 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 16.12.2014 bent u uit de echt gescheiden van mevrouw G(...) T(...), overgeschreven op 11.06.2015 in de registers te Antwerpen (Merksem).

Op 17.09.2015 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan verdoovingsmiddelen vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïnum en heroïnum (feiten gepleegd tussen 03.09.2014 en 04.01.2015, meermaals, op niet nader te bepalen data, laatst op 03.01.2015).

Op 10.11.2015 meldde u zich bij de gevangenis te Antwerpen en werd u een strafonderbreking toegekend tot u op 24.05.2016 onder elektronisch toezicht geplaatst werd.

Op 24.09.2016 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 03.03.2017 werd u aangehouden en op 04.03.2017 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van poging tot doodslag en woonstschennis met geweld, bedreigingen, braak.

Op 30.06.2017 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan poging tot doodslag, zijnde opzettelijk doden met het oogmerk om te doden en aan in een door een ander bewoond appartement te zijn binnengedrongen, met bedreiging of geweld tegen personen (feiten gepleegd op 03.03.2017).

Op 05.09.2017 werd de voorlopige invrijheidstelling die u toegekend werd op 24.09.2016 ingetrokken daar u opnieuw veroordeeld werd op 30.06.2017 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen voor feiten gepleegd tijdens de proeftermijn.

Op 21.09.2017 werd de voorlopige invrijheidstelling die u toegekend werd op 04.09.2014 ingetrokken daar u opnieuw veroordeeld werd op 17.09.2015 door het Hof van Beroep te Antwerpen voor feiten gepleegd tijdens de proeftermijn.

Op 26.04.2019 werd u door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 10 maanden in staat van bijzondere herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan bezit, aankoop, vervoer van middelen zonder vergunning, nl. 71,7 gram cannabis (feiten gepleegd op 14.09.2017 tijdens detentie toen u een uitgangsvergunning had). U tekende op 07.05.2019 een beroep aan tegen deze veroordeling, op het moment van de redactie van onderhavige beslissing werd dit beroep nog niet behandeld.

+++

U heeft reeds een rijk gevuld strafverleden in België. De drie titels die momenteel in uitvoering zijn, betreffen veroordelingen wegens poging doodslag, woonstschennis, bendevoering, inbreuken op de drugswetgeving en opzettelijke slagen en verwondingen.

Reeds op 06.12.2004 werd een Administratief verslag vreemdelingecontrole voor u opgesteld nadat u betrokken was bij een vechtpartij. Uit dit verslag blijkt dat u er samen met E.J.M. van verdacht werd een derde persoon met een mes te hebben aangevallen. U en E.J.M. werden beiden bebloed aan aangezicht en handen aangetroffen, dicht bij de plaats waar u werd aangetroffen werd een bebloed breekmes gevonden. U trachtte te vluchten maar werd toch gevat. Bij fouille werd in uw jaszak een keukenmes aangetroffen. U verklaarde valselijk dat u A(...) Mo(...) heette, dat u niet wist wanneer u geboren werd en dat u de Algerijnse nationaliteit had.

Op 07.02.2006 werd u -in illegaal verblijf- bij een huiszoeking in een drugspand aangetroffen. Zonder scrupules legde u wederom valse verklaringen af m.b.t. uw identiteit wat uw algehele geloofwaardigheid danig ondermijnt en het gemak waarmee liegen u afgaat, aantoont. Minstens moet dit weerkerend bedrog ten opzichte van de Belgische overheidsdiensten beschouwd worden als een illustratie van het gebrek aan respect ten overstaan van de Belgische overheid en samenleving. U stelde ditmaal D(...) M(...)i te heten, geboren te zijn in 1984 te (...) en de Algerijnse nationaliteit te hebben. U werd onder die naam veroordeeld op 14.07.2006. Uit het vonnis d.d. 14.07.2006 blijkt dat u toen (tussen 01.10.2005 en 08.02.2006, meermaals, op niet nader bepaalde data, onder meer op 07.02.2006) reeds deel uitmaakte van een vereniging die op zeer georganiseerde wijze vanuit verschillende panden drugs (cannabis, cocaïne, heroïne) verhandelde en dit louter met het oog op makkelijk geldgewin.

De feiten die leidden tot de veroordeling tot een werkstraf van 60 uur op 25.05.2012 moeten gekaderd worden in een vete tussen de familie E(...) en de familie AB(...). Dat een handel in verdovende middelen aan de basis zou liggen van deze vete, kon niet aannemelijk gemaakt worden. Met voorbedachten rade sloeg u E.F.H. met een huissleutel in het gezicht, hij werd hierbij verwond aan zijn linkeroor en zijn linker kaak. Uit het vonnis blijkt: "De feiten gepleegd door vijfde beklaagde [zijnde u] opzichtsens E.F.H. zijn ernstig en laakbaar. Door zijn daden heeft hij E.F.H. ernstige verwondingen toegebracht. Dat de feiten gekaderd kunnen worden in een vete tussen twee families waarbij wederzijds onderling geweld werd gepleegd, kan niet als verzachtende omstandigheid in aanmerking worden genomen. Het incident heeft ertoe geleid dat de spanningen tussen de beide families alleen maar verder zijn geëscaleerd." Bij de bestraffing hield de rechter rekening met, naast het tijdsverloop sinds de feiten, uw blanco strafregister. Er was immers niet geweten dat u onder een valse naam reeds tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar uitgezonderd een effectieve gevangenisstraf van 1 jaar veroordeeld werd voor inbreuken op de drugswetgeving. U werd veroordeeld tot een werkstraf van 60 uur. Over het algemeen kan een werkstraf helpen om het wederrechtelijke karakter van gepleegde feiten te doen inzien en ertoe aan te zetten om zich in de toekomst te onthouden van het plegen van analoge feiten of andere misdrijven;

tevens komt dergelijke straf een resocialisatie en re-integratie ten goede aangezien men bij het verrichten van diensten voor de gemeenschap deel blijft uitmaken van de samenleving en een zinvolle tijdsbesteding leert kennen. De gunst van een werkstraf was echter niet aan u besteed. De werkstraf waartoe u op 25.05.2012 veroordeeld werd, voerde u slechts gedeeltelijk uit zodat van vervangende gevangenisstraf van 6 maanden, later 4 maanden in uitvoering gebracht dienden te worden. Het ligt duidelijk niet in uw karakter om geboden kansen aan te grijpen en uw verplichtingen na te komen.

Op 17.09.2015 werd u opnieuw veroordeeld omwille van inbreuken gepleegd op de drugswetgeving. Toen in het kader van een actie inzake drugsoverlast een dealer op heterdaad betrapt werd bij de verkoop van heroïne, bekende deze verdovende middelen te verkopen in uw opdracht. Bij de huiszoeking van uw woning werd een grote hoeveelheid heroïne aangetroffen alsook cocaïne en mengmiddelen. Tevens een weegschaal, Gsm-toestellen en documenten op uw naam. De incriminatieperiode ging van 03.09.2014 tot 04.01.2015. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Dat u de gezondheid van diegenen waaraan u drugs verkocht in gevaar bracht en dat u hun drugsverslaving in stand hield, leek u geen probleem te vinden. Uw eigen geldgewin vond u belangrijker.

Uw agressieve ingesteldheid blijkt nogmaals uit de feiten die leidden tot de veroordeling d.d. 30.06.2017. Uit het vonnis blijkt: "De feiten van de tenlasteleggingen zijn bijzonder ernstig. Beklaagde [zijnde u] kon zijn driften niet onder controle houden en hield onvoldoende rekening met andermans fysieke integriteit. Omwille van een betalingsachterstand tracht hij de burgerlijke partij te wurgen. Hij staat niet stil bij de traumatische gevolgen ervan voor het slachtoffer. Enkel door de alerte reactie van

het slachtoffer zelf kon de agressie van beklaagde gestopt worden en konden nog ernstigere gevolgen vermeden worden. [...] Beklaagde werd al zes keer veroordeeld voor verkeersinbreuken. Beklaagde liep ook al twee correctionele veroordelingen op, ook voor gelijkaardige feiten (het opzettelijk toebrengen van slagen) en trok hieruit geen enkele lering. [...] Uit het verslag van Dr. D(...) blijkt dat beklaagde zich niet kan inleven in anderen. Hij heeft geen empathisch vermogen. Hij zal zich slechts oppervlakkig aanpassen aan de omstandigheden. Hij heeft planningsproblemen. Er is sprake van middelengebruik. Er zijn aanwijzingen van narcistische persoonlijkheidskenmerken. Dr. D(...) meent dat een ambulante begeleiding voor het middelengebruik noodzakelijk is, alsook een begeleiding voor het agressieprobleem. Zij maakt voorbehoud voor opportunisme als drijfveer. Beklaagde kampt inderdaad met een ernstige agressieproblematiek doch hij ontkent de feiten, reden waarom de rechtbank niet kan ingaan op de vraag van beklaagde om hem een straf met probatie uitstel op te leggen.”

Tot tweemaal toe werd een aan u toegekende voorlopige invrijheidstelling ingetrokken omdat u feiten pleegde tijdens uw proeftermijn: op 05.09.2017 werd de voorlopige invrijheidstelling d.d. 24.09.2016 ingetrokken en op 21.09.2017 die d.d. 04.09.2014. Zelfs wanneer u opgevolgd wordt, slaagt u er niet in de moeite op te brengen u aan de opgelegde voorwaarden te houden.

Eerdere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstelligen. Nog steeds bent u niet bereid u aan de geldende regels te houden. Toen u tijdens uw detentie in de gevangenis van Hoogstraten op 14.09.2018 bij terugkeer na een uitgangsvergunning gefouilleerd werd, werden 3 pakketjes hasj met een totaal gewicht van 71,1 gram op uw lichaam aangetroffen. U lijkt dan ook helemaal niet bereid uw leven over een andere boeg te gooien en u te herpakken. U zou maar al te goed moeten beseffen dat de gevangenis een oord van bezinning, inkeer en ommekeer voor de gedetineerde moet zijn en de gedetineerde moet aanzetten schuldinzicht te verwerven en afstand te nemen van zijn criminele verleden en zich te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij. Als er één plaats is waar misdrijven totaal geen plaats hebben dan is het dus wel in de gevangenis. U was bereid een enorm risico te nemen om drugs binnen de gevangenis te krijgen, ongeacht of dat nu was om in uw eigen behoeften te voorzien dan wel uit louter geldgewin, kan hieruit afgeleid worden dat u nog steeds niet beseft dat u verkeerd bezig bent en dringend dient te veranderen. U werd op 26.04.2019 door de Correctionele rechtbank te Turnhout voor deze feiten veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 10 maanden. Op 07.05.2019 diende u een beroep in tegen deze veroordeling. Op het moment van de redactie van onderhavige beslissing werd dit beroep nog niet behandeld. Uit het vonnis d.d. 26.04.2019 blijkt wel dat de feiten bewezen zijn gelet op het strafdossier en het onderzoek ter terechtzitting en dat u geen betwisting voerde.

Uit het “Vonnis tot afwijzing van een elektronisch toezicht en tot afwijzing van een beperkte detentie” uitgesproken door de Strafvuolvoeringsrechtbank te Antwerpen op 17.09.2018 blijkt dat u alcohol begon te drinken nadat u in België kwam wonen en dat uw drankgebruik nog escaleerde na uw echtscheiding. Onder invloed van alcohol nam u eveneens allerlei drugs, voornamelijk cocaïne. Onder invloed blijkt u ook agressief, hetgeen wordt bevestigd door een deel van de door u gepleegde feiten. Van uw broer N(...), bij wie u terecht zou kunnen na uw vrijlating, wordt weinig sturing en controle verwacht.

Er liggen geen bewijzen voor dat uw alcohol-, drug-, en agressieproblemen op heden reeds onder controle zouden zijn. Gezien uw strafverleden en uw persoonlijkheid kan een risico op recidive niet uitgesloten worden.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u met minder dan 6 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt.

Het gedrag dat u reeds meerdere jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De vaststelling dat u sinds u in België verblijft, reeds meermaals veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

+++

Op 26.03.2019 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. In de vragenlijsten die ingevuld werden op 26.03.2019 en op 08.04.2019 verklaarde u dat uw moedertaal Berbers is; dat u Nederlands kan spreken en of lezen; dat u uw Marokkaanse documenten kwijt bent; dat uw Belgisch verblijfsdocument (6 maand geleden gekregen) bij de griffie van de gevangenis is; dat u hartproblemen heeft; op 26.03.2019 verklaarde u dat u voor u in de gevangenis terecht kwam bij uw broer woonde in de (...)straat (...) te B(...); op 08.04.2019 verklaarde u dat u voor u in de gevangenis terecht kwam in D(...) woonde; dat u in 2006 gehuwd bent met de Belgische G(...) T(...); dat jullie gescheiden zijn maar nog contact hebben; dat zij op bezoek komt in de gevangenis en dat jullie terug gaan trouwen wanneer u vrijkomt; dat u nog 2 broers heeft in België (E(...) M(...), woonachtig in Bo(...), en E(...) N(...), woonachtig in B(...)); dat uw beide broers de Belgische nationaliteit hebben; dat u 4 nonkels heeft in België (broers van uw vader; E(...) H(...), M(...), Ha(...) en A(...)); dat u met deze 4 nonkels contact onderhoudt; dat u geen minderjarige kinderen heeft; dat u familie heeft in Frankrijk (Lille; broer en zus van uw vader); dat u een tante heeft in Nederland (zus van uw vader); dat uw ouders (E(...) Mo(...) en T(...) M(...)) in Marokko wonen en dat u geen contact meer met hen heeft; dat u in de gevangenis een opleiding "Nederlands lezen" en "schilderen" volgt; dat u van 2007 tot 2017 verschillende interim jobs deed; dat u nog niet gewerkt heeft in een ander land dan België; dat u nog nooit veroordeeld of opgesloten werd in een ander land dan België en dat u niet naar Marokko kan terugkeren omdat u daar niemand meer kent of toch met niemand meer contact heeft.

+++

Op 28.03.2008 trad u te Antwerpen in het huwelijk met de Belgische mevrouw G(...) T(...) (geboren op (...) te B(...)). Op 16.12.2014 zijn jullie uit de echt gescheiden, overgeschreven op 11.06.2015 in de registers te Antwerpen (Merksem). Uit jullie relatie werden geen kinderen geboren.

Louter voor de volledigheid wordt opgemerkt dat uit uw administratief dossier blijkt dat jullie huwelijk aanvankelijk uitgesteld werd omdat er vermoedens bestonden dat het mogelijks om een schijnhuwelijk ging. Via dit huwelijk zou u immers recht op verblijf in België verkrijgen na een lang illegaal verblijf. Na onderzoek kwam de Cel Schijn- en Afgedwongen Huwelijken van de stad Antwerpen op 06.11.2007 tot de conclusie dat "er elementen waren die konden wijzen op mogelijk misbruik van het huwelijk". Op 11.02.2008 stelde de procureur des Konings dat er "onvoldoende elementen waren die wezen op een mogelijk misbruik van het huwelijksinstituut" en jullie kregen toestemming om te huwen. Hoe dan ook kan vastgesteld worden dat hoewel jullie pas op 16.12.2014 uit de echt gescheiden zijn, jullie reeds sinds 13.06.2012 niet meer officieel ingeschreven stonden op eenzelfde adres.

U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht die u invulde op 26.03.2019 dat u nog contact heeft met mevrouw G(...) T(...), dat zij u bezoekt in de gevangenis en dat jullie na uw vrijlating opnieuw in het huwelijk zullen treden. Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Çerife Yigit/Turkije (GK), § 93).

Er liggen geen stukken voor die de bewering dat u en mevrouw G(...) opnieuw een duurzame relatie zouden hebben en voornemens zijn opnieuw te huwen, staven. Mevrouw is bijna anderhalf jaar na jullie scheiding, op (...)2016 van een dochter, J.K., bevallen. J.K. is niet uw dochter, u stelt immers zelf geen minderjarige kinderen te hebben en het meisje in kwestie draagt de familienaam van een andere man. Op het moment van de redactie van onderhavige beslissing heeft mevrouw u, samen met haar dochter J.K., slechts één maal bezocht in de gevangenis, namelijk op 25.02.2018. Sinds 20.09.2018 heeft u geen uitgaansvergunning of penitentiair verlof meer gehad, dus heeft u mevrouw minstens sinds die datum niet meer "in levenden lijve" ontmoet. Er ligt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoon hoe invulling gegeven zou worden aan een hernieuwd gezins- en/of familieleven met mevrouw G(...). U toont

niet aan dat u regelmatig schriftelijk of telefonisch contact onderhoudt met haar. Er ligt geen schrijven van mevrouw voor waarin zij jullie hernieuwde relatie bevestigt. Er worden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat jullie gezamenlijke toekomstplannen hebben. Uit niks blijkt dat mevrouw niet langer een (duurzame) relatie zou hebben met de vader van haar kind. U van uw beurt verwijst zelfs niet naar het bestaan dit kind, noch naar de relatie die u eventueel zou hebben ontwikkeld met dit kind. Het blijft hier bij een loutere bewering die door geen enkel bewijsstuk gestaafd wordt. U toont het voldoende hecht en duurzaam karakter van jullie vermeende relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, niet aan. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat deze relatie weldegelijk nieuw leven ingeblazen werd en dat zij als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.

U verwijst in de ingevulde vragenlijsten naar uw twee broers die de Belgische nationaliteit hebben alsook naar meerdere tantes en ooms die in België, Frankrijk en Nederland wonen. In dit verband wordt opgemerkt dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen broers en zussen, tantes en nonkels. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers en tussen verwanten, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er, naast de afstammingsband, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Door het enkel stellen dat u contact onderhoudt met uw broers en familieleden, toont u niet aan dat u wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat sommige van deze familieleden u komen bezoeken in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij één van uw broers kan niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen u en die broer worden afgeleid. Uw leeftijd, met name 37 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. U toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met één van de door u vermelde familieleden, niet aan. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Uw broers en ooms kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Marokko dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het familieleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden.

+++

U verklaarde in de vragenlijsten hoorrecht d.d. 26.03.2019 en 08.04.2019 dat u sinds 2002 in België bent. Indien die verklaring waarheidsgetrouw is, zou u dus pas na een illegaal verblijf van ongeveer 6 jaar uw verblijfssituatie in orde gebracht hebben. Tijdens uw illegaal verblijf gebruikte u (minstens) 3 andere identiteiten. Onder één van die andere identiteiten werd u veroordeeld voor inbreuken op de drugswetgeving, feit dat niet gekend was bij de Administratie toen u recht op verblijf verleend werd. Eveneens werd onder een andere identiteit een Proces Verbaal opgesteld naar aanleiding van een vechtpartij waarbij het slachtoffer met een mes in de rug gesneden werd.

Het wordt niet betwist dat u door uw lange verblijf, bepaalde banden met België heeft opgebouwd, dat u hier vrienden en kennissen heeft en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst.

Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken.

In het kader van uw voornemen om te huwen met mevrouw G(...) werden u en uw inmiddels ex-echtgenote op 06.11.2007 en op 04.02.2008 gehoord, respectievelijk door een medewerker van de Cel Schijn- en Agedwongen Huwelijken en door de Lokale recherche van de stad Antwerpen. Beiden verklaarden jullie toen dat u sinds de zomer van 2003 in België bent, dit na een kort verblijf in Spanje en in Frankrijk. Er kan aangenomen worden dat u rond de 20 à 21 jaar oud was toen u in België aankwam en dat u Marokko minder dan 1 jaar voor uw aankomst in België verlaten hebt. Hoewel u in de vragenlijsten hoorrecht d.d. 26.03.2019 en 08.04.2019 stelde nooit gewerkt te hebben in Marokko, vertelde u op 06.11.2007 en 04.02.2008 dat u in Marokko zelfstandig verkoper van Cd's was en u een eigen winkel had. Later zou u overgeschakeld zijn naar het herstellen van elektronisch materiaal (o.a. video, gsm, radio en aanverwanten).

Uit de verslagen van deze verhoren blijkt ook dat uw ouders (M(...) en Mo(...)), 3 broers (N(...), Na(...) en A(...)) en een zus (Me(...)) nog in Marokko woonden. Uw broer N(...) woont inmiddels in België en heeft de Belgische nationaliteit. U maakt in de vragenlijsten hoorrecht die u invulde op 26.03.2019 en op 08.04.2019 geen melding van Me(...), Na(...) en A(...). Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat zij Marokko verlaten hebben. Met betrekking tot uw ouders, gaf u aan dat zij nog in Marokko wonen maar dat u geen contact meer met hen heeft. U stelde niet meer naar Marokko te kunnen terugkeren omdat u daar niemand meer zou kennen of toch met niemand meer contact zou hebben.

In het licht van voorgaande kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland. U bent er opgegroeid, hebt er ongetwijfeld enige scholing gekregen, hebt er wellicht gewerkt, spreekt de taal en hebt er familie. Indien u daadwerkelijk geen contact meer zou onderhouden met uw familie daar, blijkt uit niks dat u dat contact niet zou kunnen herstellen. Hoe dan ook laat uw leeftijd, met name 37 jaar oud, in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Ook uw familie die in Europa verblijft, kan u desgewenst vanuit Europa steun bieden bij een herintegratie in Marokko.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet evenmin iets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Uw laatste tewerkstellingen, bij het OCMW (16.11.2015 - 29.11.2015 en 07.12.2015 - 02.12.2016), vielen onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van art.60§7 van de OCMW wet). De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een 'werkattitude' op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijk meer. Dit toont reeds een problematische attitude aan of een gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod. De vaardigheden die u tijdens eventuele opleidingen en tijdens uw werk in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland van pas kunnen komen.

Uw persoonlijke gedrag is van die aard dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht d.d. 26.03.2019 en 08.04.2019 dat u hartproblemen heeft. U verschaftte geen verdere informatie hieromtrent en liet na deze verklaring te onderbouwen met een medisch attest waardoor dit element niet kan weerhouden worden. Uit navraag bij de medische dienst van de gevangenis te Wortel d.d. 12.06.2019, blijkt bovendien dat er (tot dan toe) geen medische problemen bij u vastgesteld werden.

+++

Met inachtneming van alle omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht met het oog op een latere verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een

werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoeker kreeg een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 8 van het EVRM geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Marokko.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verzoeker woont sinds 2002, intussen 17 jaar in België. Hij kwam op zijn 20ste naar België en probeerde hier zijn leven op te bouwen. Verzoeker huwde met een Belgische vrouw en heeft gewerkt in België wanneer dit mogelijk was. Ook de familie (broers, nonkels, tantes en nichten) van verzoeker verblijft in België.

Verzoeker heeft aldus een zeer groot deel van zijn leven in België doorgebracht. Bijna de helft van zijn leven is hij in België. Intussen is hij reeds een lange tijd niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Bij zijn komst naar België heeft verzoeker heel vlot de Nederlandse taal geleerd. Hij heeft zich trachten te integreren doch het was geen gemakkelijke weg voor verzoeker. Hij heeft wel op zeer regelmatige basis gewerkt via interim. Een overzicht van zijn loopbaan wordt als bijlage gevoegd. Hieruit blijkt dat hij gedurende de periode 2007 - 2017 zeer regelmatig gewerkt heeft in verschillende dienstbetrekkingen via interim.

Op een bepaald ogenblik is verzoeker inderdaad in aanraking gekomen met justitie. Verzoeker had een drugsprobleem en alcoholverslaving. Thans is hij echter op een positieve manier aan het werken aan zijn toekomst en onderneemt hij verschillende stappen om zijn middelengebruik integraal stop te zetten.

Hij heeft zich intussen aangemeld bij De Sleutel om te worden opgevolgd. Hij kan echter, zolang hij gedetineerd is, nog geen hulp krijgen. Verzoeker heeft wel een intakegesprek gehad met zijn therapeut en er werd besloten dat verzoeker in aanmerking komt voor individuele therapie. Verzoeker is bereid om zich hiertoe in te zetten. Verzoeker heeft zich ook aangemeld bij het CGG en is thans in behandeling/begeleiding binnen het Centrum Geestelijke Gezondheidszorg Kempen, Strategisch plan Turnhout. Hij was reeds verschillende malen aanwezig en wordt daar tevens opgevolgd.

Verzoeker heeft lessen Nederlands gevolgd, enkele jobs uitgevoerd en opleidingen gevolgd om zich te integreren in de Belgische maatschappij. Meer in het bijzonder behaalde verzoeker deelcertificaten voor de volgende modules:

- NT2 - Breakthrough persoonlijk
- Basis schilder - en behangwerk
- Manueel dekkend schilderwerk A
- NT2 - Breakthrough publiek
- Manueel dekkend schilderwerk B
- Manueel niet-dekkend schilderwerk
- NT2 - Way stage mondeling
- Behangwerk

Ook bij VZW T(...) heeft hij zich intussen aangemeld om een cursus agressiebegeleiding te volgen. Hij kan bij hen terecht van zodra hij over uitgangsverloven beschikt.

Verzoeker werkt aldus aan alle aspecten in zijn leven om zich te kunnen re-integreren in de maatschappij. Daarenboven zal verzoeker ook onmiddellijk aan het werk kunnen van zodra hij in vrijheid wordt gesteld aangezien de firma I(...) hem werk kon/kan aanbieden vanaf 06/05/2019. De reclassering kent aldus een positief verloop. Deze elementen had men allemaal moeten onderzoeken voorafgaand aan het nemen van de beslissing, doch dit heeft men niet gedaan.

Thans wordt een beperkte detentie en invrijheidsstelling aldus bemoeilijkt door zijn precair verblijfsstatuut. Uit het vonnis van de SURB (Strafuitvoeringsrechtbank) en uit het advies inzake beperkte detentie en elektronisch toezicht blijkt dat het reclasseringsdossier thans niet kan worden bekeken gelet op zijn verblijfsrecht dat in onderzoek was.

Het vonnis van de SURB schrijft hierover het volgende:

“Uzelf wenst nog steeds in België een reclassering uit te werken. Voor woonst bent u welkom bij uw broer, die hier legaal verblijft, en waarbij een maatschappelijke enquête met positief resultaat werd uitgevoerd. Als dagbesteding wenst u een opleiding bij de VDAB te concretiseren en als begeleiding denkt u aan een agressiebegeleiding bij een privé-therapeut. De gevangenisdirectie geeft terecht aan dat dit een te laagdrempelige therapie is welke niet op passende wijze tegemoet komt aan uw alcohol-, drug-, en agressieprobleem. Het advies van TA(...) zou hierbij verhelderend kunnen zijn maar vermits uw verblijfsrecht momenteel in onderzoek is kan uw dossier momenteel niet worden bekeken.

Gelet op de onzekerheid omtrent uw verblijfsrecht en de afwezigheid van een concreet reclasseringsplan dat tegemoetkomt aan de tegenindicaties wordt uw verzoek vandaag afgewezen.”
(Eigen markering)

Ook het advies stelt het volgende:

“Op dit moment is betrokkene 's situatie echter drastisch gewijzigd. Hij is niet langer zeker dat hij verblijfsgerechtigd zal blijven voor ons land en of hij bijgevolg wel een legale reclassering kan uitwerken. Zo lang er hieromtrent vanuit DVZ geen definitieve beslissing in komt, is het afwachten in welke zin betrokkene 's dossier dient te evolueren.
(Eigen markering)

Dat de negatieve beslissing tot beëindiging van het verblijf er aldus voor zorgt dat verzoeker niet meer zal kunnen werken aan zijn reclassering en dat zijn kansen aanzienlijk worden ingeperkt.

Verzoeker heeft nochtans ook heel wat positieve dingen gedaan tijdens zijn langdurig verblijf in België. Met dit geheel der feiten heeft men echter geen rekening gehouden. Men heeft zich enkel blindgestaard op de correctionele veroordelingen van verzoeker zonder zijn mogelijkheden tot reclassering en zonder zijn inzet in de gevangenis om te re-integreren in de maatschappij na te gaan.

Intussen is nochtans duidelijk geworden dat verzoeker geen gevaar vormt voor de openbare orde. Maar hier is geen enkel onderzoek naar gevoerd! Men weigert rekening te houden met de actuele situatie van verzoeker! Conform het zorgvuldigheidsbeginsel had men het gevaar voor de openbare orde moeten aftoetsen en moeten onderzoeken (RW 17 juli 2019, nr. 224 079). Dit is geenszins gebeurd.

Een beëindiging van verblijf is een maatregel die slechts in individuele gevallen kan worden genomen wanneer het persoonlijke gedrag van een persoon een werkelijke, actuele en voldoende bedreiging vormt, die fundamenteel de bescherming van de openbare orde kan aantasten. Maatregelen ter algemene preventie kunnen niet worden genomen.

Het feit dat een persoon meermaals werd veroordeeld, is op zich niet voldoende om te kunnen besluiten tot een algemeen gevaar voor de openbare orde. Bij de beoordeling van de bedreiging van de openbare orde dient men ook rekening te houden met de aard van de strafbare feiten, de veroorzaakte schade en de inzet van de betrokkene ter vergoeding van de geleden schade.

In casu heeft men met dit alles geen rekening gehouden. Men heeft louter vastgesteld dat verzoeker reeds meermaals op correctioneel niveau veroordeeld werd. Men heeft verder geen onderzoek gedaan naar de inzet van betrokkene om zich te re-integreren in de maatschappij.

Dit is nochtans onontbeerlijk wanneer men besluit om het verblijf te beëindigen.

*
* *

Dat verwerende partij een gebrekkig onderzoek gevoerd heeft blijkt ook uit het volgende:

“Van uw broer N(...), bij wie u terecht zou kunnen na uw vrijlating, wordt weinig sturing en controle verwacht. ”

Nochtans lezen we in het vonnis van de SURB het volgende:

“Uzelf wenst nog steeds in België een reclassering uit te werken. Voor woonst bent u welkom bij uw broer, die hier legaal verblijft, en waarbij een maatschappelijke enquête met positief resultaat werd uitgevoerd.”

Dat hij wel degelijk terecht kan bij zijn broer voor opvang en ondersteuning na zijn detentie en dat in dat kader ook een maatschappelijke enquête werd gevoerd bij zijn broer dat met een positief resultaat werd afgesloten. Het is dan ook geheel onduidelijk waar verwerende partij haar foutieve informatie vandaan haalt. Dit is een ernstige schending van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Bovendien heeft de broer van verzoeker ook schriftelijk bevestigd dat hij verzoeker zal onderhouden en dat hij bij hem terecht kan voor onderdak (stuk 22).

Uit al het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld. Er was een veelheid aan informatie beschikbaar die door verwerende partij had moeten worden onderzocht. Zij hebben nagelaten dit te doen.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

“Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek waarbij de beslissing eveneens rekening houdt met een concrete belangenafweging. De belangen van de vreemdeling dienen te worden afgewogen tegen de belangen van de Overheid.

In casu werd door de Overheid geenszins afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing om het verblijf te beëindigen. De beslissing houdt geen rekening met de verregaande gevolgen voor de familie van verzoeker en de ontwrichting van zijn familiale relaties.

In de afweging van keuzemogelijkheden moet de Overheid voldoende gewicht geven aan de belangen van de vreemdeling, inclusief zijn familie. Men moet de voordelen tegen de nadelen afwegen en de gekozen beslissing moet in verhouding staan tot de belangen en de situatie van verzoeker/betrokkene.

Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat zijn familie hier in België verblijft en omdat hij geen enkel opvangnetwerk heeft in zijn land van herkomst.

Bij de beslissing heeft men geen rekening gehouden met de actuele situatie van de familie van verzoeker in België. Zijn broers, nonkels, tantes, nichten en neven verblijven zo goed als allen in Europa. Hij kan hier terugvallen op zijn broer. Hiermede werd geen rekening gehouden.

Men heeft enkel de veroordelingen van verzoeker in acht genomen. Dit is absoluut niet redelijk.

Daarenboven merkt verzoeker op dat hij tegen zijn laatste veroordeling van de Correctionele Rechtbank te Turnhout beroep aantekende. Dit beroep is nog hangende en dit betekent aldus dat het vonnis in eerste aanleg NIET in gezag, noch in kracht van gewijsde ging. De vermoedelijke feiten zijn als zodanig dan ook NIET bewezen tot op heden. Het is onredelijk van verwerende partij om het algemeen rechtsbeginsel dat het vermoeden van onschuld behelst op dergelijke manier te beschamen.

De beslissing werd genomen zonder rekening te houden met de vereiste redelijkheid die van een Overheid mag worden verwacht, noch met de vereiste zorgvuldigheid.

Deze praktijk is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen. Er wordt hier ook niet de minste belangenafweging gemaakt.

Vervolgens wordt er niets gemotiveerd, noch onderzocht i.v.m. de huidige situatie van verzoeker in de gevangenis.

Men dient het risico in te schatten dat verzoeker in de toekomst kan vormen voor de openbare orde. Hierbij mag men, doch niet uitsluitend, rekening houden met reeds uitgesproken veroordelingen, men dient echter ook rekening te houden met de aard van de veroordelingen en de ernst ervan in aanmerking te nemen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar verschillende veroordelingen, echter wordt er geen rekening gehouden met de aard en ernst van elk van deze veroordelingen.

Verwerende partij meet zich wel de functie van strafrechter aan. Zij stelt immers het volgende: (...)

Verwerende partij acht de feiten bewezen gelet op het tussengekomen vonnis. Doch dit is geen vaststaand gegeven gelet op het hoger beroep ingesteld door verzoeker. Het hoger beroep schorst de tenuitvoerlegging van het vonnis en kan het GEHELE vonnis hervormen op de punten die door verzoeker betwist worden. Dat aldus verwerende partij zich had moeten onthouden van het trekken van conclusies en de uitspraak in graad van beroep had moeten afwachten. Dit heeft zij niet gedaan!

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE elementen en dit in zijn geheel had moeten beoordelen.

De maatregelen van openbare orde moeten uitsluitend berusten op het persoonlijk gedrag van het individu. Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zichzelf geen grondslag voor het nemen van een beëindigingsmaatregel inzake verblijf en kan de eventuele verwijdering van het grondgebied niet wettigen.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn waarbij de actuele gedragingen blijken geven van een risico op schending van een fundamenteel belang van de samenleving van het gastland. Dit betekent dat men bij beëindigen van een verblijfsrecht zich niet kan baseren op algemene overwegingen ter bescherming van de openbare orde.

Hiermee heeft verwerende partij geen rekening gehouden! Verder meent men dat verzoeker niet aan zijn proefstuk toe is gelet op het feit dat hij reeds meermaals werd veroordeeld zonder dat hij nadien voor het rechte pad koos hoewel Justitie hem enkele kansen heeft geboden. Ook hier hield men geen rekening met de huidige situatie van verzoeker. Immers verblijft verzoeker reeds 2.5 jaar in detentie en probeert hij zich in te zetten om iets van zijn toekomst te maken door verschillende opleidingen te volgen en geschikte begeleidingen te volgen. Dit element nam men niet op in de motivering, omdat er geen onderzoek naar werd gevoerd!

Indien er geen sprake is van een actueel gevaar mag het verblijfsrecht niet worden beëindigd. Tot op heden heeft verwerende partij nagelaten een gedegen onderzoek te voeren naar het persoonlijk en actueel gedrag van verzoeker. Zij faalt eveneens in het aanleveren van adequaat bewijs waaruit blijkt dat verzoeker wel een (actueel) gevaar zou vormen voor de openbare orde. De vraag of een actueel gevaar bestaat, kan niet alleen maar worden gebaseerd op het strafregister van verzoeker."

3.1.2 De Raad wijst erop dat de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, die ook in artikel 62 van de vreemdelingenwet terug te vinden is, de administratieve overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het eerste middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verder wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Dit artikel moet worden samengelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)

Artikel 44bis van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 27 en 28 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer 2016-2017, nr. 54-2215/001, 34 en 32).

De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) werd vervangen als volgt: “2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval

of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;". In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: *"Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen."* (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61). Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: ook HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

Artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om aan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies van de vreemdelingenwet een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, *"om ernstige redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid"*.

Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur – zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook aangeeft en zoals uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet – bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (naar analogie HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote Kamer), C-145/09, *Tsakouridis*, ptn. 52-53).

Voor de interpretatie van het begrip *"actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging"* heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I./Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34). Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze *an sich* voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (cf. HvJ 27 oktober 1977, ptn. 30-77, *Bouchereau*, pt. 35).

De Raad benadrukt dat de minister bij zijn beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat het in artikel 45 van de vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel een billijke verhouding vereist tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor de verzoekende partij geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

Zoals hoger reeds gesteld, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het bestuur bij zijn beoordeling rekening moet houden met de grondrechten, in het bijzonder het in artikel 8 van het EVRM vastgelegde recht op bescherming van het privé- en gezinsleven. In dit verband heeft het Hof het volgende gesteld: *“Voor de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare orde, moet met name rekening worden gehouden met de aard en de ernst van het door belanghebbende gepleegde strafbare feit, de duur van zijn verblijf in de lidstaat van ontvangst, de periode die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd, de gezinssituatie van de belanghebbende en de ernst van de moeilijkheden waarmee de echtgenoot en hun eventuele kinderen in het land van herkomst van de belanghebbende geconfronteerd dreigen te worden (zie in die zin, wat artikel 8 EVRM betreft, EHRM, arrest Boulif v. Zwitserland van 2 augustus 2001, Recueil des arrêts et décisions, § 48).”* (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 99). De bestreden beslissing bevat overwegingen in het licht van voormeld artikel 8. Hierop gaat de Raad verder in in het kader van het tweede middel.

Zoals hoger reeds aangegeven, vereist een toepassing van artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet dat sprake is van *“ernstige”* redenen van openbare orde. *“Ernstige redenen van openbare orde”* worden onderscheiden van gewone *“redenen van openbare orde”* en *“dwingende redenen van openbare orde”*. *“Ernstige redenen”* vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone *“redenen”*, terwijl *“dwingende redenen”* vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, nr. 54-2215/001, 23, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I./Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 19).

In casu betwist de verzoekende partij de vaststelling van de minister dat haar persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen en dat dus *überhaupt* sprake is van *“redenen van openbare orde”*. Zij wijst erop dat zij aan alle aspecten van haar leven werkt om zich te kunnen re-integreren in de maatschappij (zij verwijst hierbij onder meer naar opleidingen die zij heeft gevolgd, en naar therapie en cursussen die zij volgt of wenst te volgen) en dat zij onmiddellijk aan het werk zal kunnen van zodra zij in vrijheid wordt gesteld, zodat haar reclassering een positief verloop kent. Volgens de verzoekende partij had de minister al deze elementen moeten onderzoeken, maar heeft hij dit niet gedaan. Vervolgens verwijst zij naar een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank (hierna ook: SURB) en een advies inzake beperkte detentie en elektronisch toezicht, op basis waarvan de verzoekende partij besluit dat de negatieve beslissing tot beëindiging van het verblijf ervoor zorgt dat zij niet meer zal kunnen werken aan haar reclassering en haar kansen aanzienlijk worden ingeperkt. Zij geeft aan dat zij nochtans ook heel wat positieve dingen heeft gedaan tijdens haar langdurig verblijf in België, maar dat de minister met dit geheel van feiten geen rekening heeft gehouden en zich enkel heeft blindgestaard op haar correctionele veroordelingen, zonder haar mogelijkheden tot reclassering en zonder haar inzet in de gevangenis om te re-integreren in de maatschappij na te gaan. De verzoekende partij voert verder aan dat intussen duidelijk is geworden dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde, maar dat hiernaar geen enkel onderzoek is gebeurd en dat men weigert met haar actuele situatie rekening te houden. Zij stelt dat het feit dat een persoon meermaals werd veroordeeld op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten tot een algemeen gevaar voor de openbare orde, maar dat men ook rekening moet houden met de aard van de strafbare feiten, de veroorzaakte schade en de inzet van de betrokkene ter vergoeding van de geleden schade. De verzoekende partij besluit dat men *in casu* met dit alles geen rekening heeft gehouden, dat men louter heeft vastgesteld dat zij reeds meermaals op correctioneel niveau werd veroordeeld en men verder geen onderzoek heeft gedaan naar haar inzet om zich te re-integreren in de maatschappij, terwijl dit nochtans onontbeerlijk is wanneer men besluit om het verblijf te beëindigen.

De Raad stelt vast dat de minister in de bestreden beslissing in de eerste plaats opsomt welke correctionele veroordelingen voor welke feiten de verzoekende partij tussen 7 februari 2006 en 26 april 2019 heeft opgelopen. Deze gegevens worden door de verzoekende partij ook niet betwist. Zij richt zich slechts tegen de laatste veroordeling van 26 april 2019, waarbij zij stelt dat de minister zich door zijn motivering hierover de functie van strafrechter aanmeet en de feiten bewezen acht, terwijl dit geen vaststaand gegeven is, gelet op het hoger beroep dat zij heeft ingesteld. Zij wijst erop dat het hoger beroep de tenuitvoerlegging van het vonnis schorst en het hele vonnis kan hervormen op de punten die door haar betwist worden, en dat de minister zich had moeten onthouden van het trekken van conclusies en de uitspraak in graad van beroep had moeten afwachten. De Raad stelt echter vast dat de minister in zijn motivering over het vonnis van 26 april 2019 vooreerst uitdrukkelijk erkent dat hoger beroep werd ingesteld en dat dit nog moet worden behandeld, en vervolgens niet anders doet dan

herhalen wat ook in het betrokken vonnis door de correctionele rechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout werd gesteld. Onder “*beoordeling op strafgebied*” stelt de correctionele rechtbank immers vast dat de feiten bewezen zijn, gelet op het strafdossier en het onderzoek ter terechtzitting, en dat de beklaagde geen betwisting voert. De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift zelf aan dat het vonnis in hoger beroep kan worden hervormd “*op de punten die door [de verzoekende partij] worden betwist*”. Zij maakt dan ook niet duidelijk welk belang zij heeft op haar betoog, nu in het voormelde vonnis van 26 april 2019 uitdrukkelijk wordt gesteld dat zij geen betwisting voert over de feiten. Bovendien verliest de verzoekende partij hoe dan ook uit het oog dat niets de minister verbiedt te verwijzen naar een veroordeling in eerste aanleg waartegen het hoger beroep nog moet worden behandeld om te onderbouwen dat hij van oordeel is dat de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat het onjuist, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn om het betrokken vonnis van 26 april 2019 mee in overweging te nemen.

Verder stelt de Raad op basis van de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing vast dat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de minister slechts zou hebben vastgesteld dat de verzoekende partij reeds meermaals op correctioneel niveau werd veroordeeld, maar verder geen onderzoek zou hebben gedaan naar haar inzet om zich te re-integreren in de maatschappij en geen rekening zou hebben gehouden met haar actuele situatie.

De minister beperkt zich immers niet tot een loutere opsomming van de verschillende correctionele veroordelingen, maar gaat ook in op de specifiek gepleegde feiten en de omstandigheden ervan. Ook verwijst hij naar de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten. Daarnaast gaat de minister in op de houding en ingesteldheid van de verzoekende partij en gaat hij na of al dan niet sprake is van een gedragsverbetering. In dit verband stelt hij onder meer vast dat de verzoekende partij op 14 september 2018, bij terugkeer na een uitgangsvergunning, betrapte werd met drugs. Het betreft de feiten die de verzoekende partij in het kader van het voormelde vonnis van 26 april 2019 niet betwistte. De minister oordeelt op basis van deze feiten en de omstandigheden ervan dat de verzoekende partij nog steeds niet beseft dat zij verkeerd bezig is en dringend moet veranderen. Vervolgens gaat de minister nog in op de alcohol-, drugs- en agressieproblematiek van de verzoekende partij, onder meer met verwijzing naar een vonnis van de SURB van 17 september 2018. Hierop gaat de Raad verder nog in. De minister besluit het volgende: “*Het gedrag dat u reeds meerdere jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De vaststelling dat u sinds u in België verblijft, reeds meermaals veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.*”

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij het niet eens is met de vaststellingen van de minister, maar dit volstaat niet opdat de bestreden beslissing onjuist, onzorgvuldig, niet-afdoende of kennelijk onredelijk zou gemotiveerd zijn. De verzoekende partij geeft met haar kritiek blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Als concreet element verwijst de verzoekende partij vervolgens naar de volgende overweging in de bestreden beslissing: “*Van uw broer N(...), bij wie u terecht zou kunnen na uw vrijlating, wordt weinig sturing en controle verwacht.*” De verzoekende partij stelt dat in “*het vonnis van de SURB*” nochtans kan worden gelezen dat bij haar broer een maatschappelijke enquête met positief resultaat werd uitgevoerd. Zij geeft aan dat zij wel degelijk bij haar broer terecht kan voor opvang en ondersteuning na haar detentie en dat in dat kader ook een maatschappelijke enquête werd gevoerd bij haar broer die met een positief resultaat werd afgesloten. Volgens de verzoekende partij is het dan ook geheel onduidelijk waar de minister zijn foutieve informatie vandaan haalt en wordt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Zij voegt nog toe dat haar broer bovendien schriftelijk heeft bevestigd dat hij haar zal onderhouden en dat zij bij hem terecht kan voor onderdak.

De Raad stelt vast dat de minister in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft waar hij zijn zogenaamd foutieve informatie vandaan haalt, met name uit het vonnis tot afwijzing van een elektronisch toezicht en tot afwijzing van een beperkte detentie, uitgesproken door de SURB te

Antwerpen op 17 september 2018. Hij stelt in dit verband het volgende: *“Uit het ‘Vonnis tot afwijzing van een elektronisch toezicht en tot afwijzing van een beperkte detentie’ uitgesproken door de Strafvuistvoeringsrechtbank te Antwerpen op 17.09.2018 blijkt dat u alcohol begon te drinken nadat u in België kwam wonen en dat uw drankgebruik nog escaleerde na uw echtscheiding. Onder invloed van alcohol nam u eveneens allerlei drugs, voornamelijk cocaïne. Onder invloed blijkt u ook agressief, hetgeen wordt bevestigd door een deel van de door u gepleegde feiten. Van uw broer N(...), bij wie u terecht zou kunnen na uw vrijlating, wordt weinig sturing en controle verwacht.”* Dit vonnis bevindt zich in het administratief dossier en de door de minister weergegeven inhoud beantwoordt aan de daadwerkelijke inhoud van het betrokken vonnis. In dit vonnis wordt aldus ook uitdrukkelijk aangegeven dat van de broer N. van de verzoekende partij weinig sturing en controle wordt verwacht. De SURB stelt in dit verband immers het volgende: *“Voor woonst kan u terecht bij uw broer N(...) te B(...),(...) . De maatschappelijke enquête is positief maar er wordt weinig sturing en controle verwacht vermits uw broer maar in beperkte mate op de hoogte is van de feiten en het opvangmilieu neemt een eerder naïeve houding aan.”* De minister betwist in de bestreden beslissing geenszins dat de verzoekende partij voor woonst bij haar broer N. terecht kan op het aangegeven adres (het betreft hetzelfde adres als datgene vermeld in de ongedateerde verklaring van de betrokken broer die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt). Ook wordt niet betwist dat sprake is van een positieve maatschappelijke enquête. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk op welke manier de verwijzing in haar verzoekschrift naar een ander *“vonnis van de SURB”* – blijkens de inventaris betreft dit een vonnis tot afwijzing van voorwaardelijke invrijheidsstelling van 15 april 2019 –, waarin met betrekking tot de broer evenzeer naar een maatschappelijke enquête met positief resultaat wordt verwezen, afbreuk kan doen aan de vaststelling door de SURB in een ander kader dat van de broer weinig sturing en controle wordt verwacht, ook al was ook hier sprake van een positieve maatschappelijke enquête. Het voormelde vonnis van 15 april 2019 bevindt zich overigens eveneens in het administratief dossier. Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de minister geen zorgvuldig onderzoek van haar dossier zou hebben gevoerd.

De verzoekende partij stelt verder herhaaldelijk dat geen rekening werd gehouden met haar huidige situatie, met name dat zij reeds tweeënhalve jaar in detentie verblijft en zich probeert in te zetten om iets van haar toekomst te maken door verschillende opleidingen en geschikte begeleidingen te volgen. Volgens haar nam men dit element niet op in de motivering, omdat er geen onderzoek naar werd gevoerd.

Hoger heeft de Raad reeds aangegeven dat de minister heeft verwezen naar en gemotiveerd omtrent een drugsvondst bij de verzoekende partij op 14 september 2018, zijnde minder dan een jaar voor het nemen van de bestreden beslissing. Daarnaast heeft hij ook het volgende vastgesteld: *“Er liggen geen bewijzen voor dat uw alcohol-, drug-, en agressieproblemen op heden reeds onder controle zouden zijn. Gezien uw strafverleden en uw persoonlijkheid kan een risico op recidive niet uitgesloten worden.”* De verzoekende partij gaat geenszins concreet in op deze motivering en kan dan ook niet aannemelijk maken dat deze onjuist, onzorgvuldig, niet-afdoende of kennelijk onredelijk zou zijn. In dit verband kan de Raad nog verwijzen naar de vaststellingen van de SURB in het voormelde vonnis van 17 september 2018: *“Bovendien staat de noodzakelijke begeleiding rond uw alcohol-, drug- en agressieprobleem nog niet op punt.”*

U blijkt immers niet terecht te kunnen bij CGG Antwerpen rond uw agressieprobleem vermits u de feiten ontkent. (...)” Ook in het vonnis van de SURB van 15 april 2019, waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift meermaals verwijst en dat zich zoals hoger reeds gesteld ook in het administratief dossier bevindt, wordt het volgende gesteld: *“Als dagbesteding wenst u een opleiding bij de VDAB te concretiseren en als begeleiding denkt u aan een agressiebegeleiding bij een privé-therapeut. De gevangenisdirect geeft terecht aan dat dit een te laagdrempelige therapie is welke niet op passende wijze tegemoet komt aan uw alcohol-, drug-, en agressieprobleem.”* Bijgevolg worden de vaststellingen van de minister wel degelijk onderbouwd door de stukken van het administratief dossier.

De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de minister geen zorgvuldig onderzoek naar de actuele situatie van de verzoekende partij zou hebben gevoerd. De minister heeft wel degelijk en op meerdere vlakken onderbouwd waarom hij van oordeel is dat de verzoekende partij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde en heeft zich daarbij niet alleen gebaseerd op haar strafregister. Ook kan de verzoekende partij niet voorhouden dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de minister om in de geschetste omstandigheden te oordelen dat de verzoekende partij omwille van haar persoonlijk gedrag een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Voor het overige maakt de verzoekende partij niet concreet duidelijk met welke elementen de minister geen rekening zou hebben gehouden.

In de mate dat de verzoekende partij nog aanvoert dat geen rekening zou zijn gehouden met de aanwezigheid van familieleden in België en met het feit dat zij geen enkel opvangnetwerk heeft in haar land van herkomst, volstaat het te verwijzen naar de bespreking in het kader van het tweede middel.

Op de kwalificatie “*ernstig*” van de redenen van openbare orde gaat de verzoekende partij niet specifiek in, zodat zij hieraan geen afbreuk kan doen.

Een schending van het formele en materiële motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een familieband onderhoudt met zijn broers, nonkels, tantes en nichten en neven hier in België én dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn broer N(...).

Men motiveert als volgt: (...)

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen. Immers lezen we in het vonnis van de SURB het volgende:

“Uzelf wenst nog steeds in België een reclassering uit te werken. Voor woonst bent u welkom bij uw broer, die hier legaal verblijft, en waarbij een maatschappelijke enquête met positief resultaat werd uitgevoerd.”

Dat hij wel degelijk terecht kan bij zijn broer voor opvang en ondersteuning na zijn detentie en dat in dat kader ook een maatschappelijke enquête werd gevoerd bij zijn broer dat met een positief resultaat werd afgesloten. Het is dan ook geheel onduidelijk waar verwerende partij haar foutieve informatie vandaan haalt. Dit is een ernstige schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, maar schendt tevens artikel 8 EVRM.

Bovendien heeft de broer van verzoeker ook al schriftelijk bevestigd dat verzoeker bij hem terecht kan voor onderdak en dat hij hem zal onderhouden. Daarenboven is verzoeker zelfs nu al afhankelijk van zijn broer. Immers doet zijn broer regelmatig storting op zijn gevangenisrekening zodat hij iets in de cafetaria kan kopen en zodat hij kan bellen met zijn familie. Een overzicht van zowel de recente storting als van de telefonielijst wordt als bijlage gevoegd.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Marokko wel degelijk een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende: (...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Verzoeker verblijft thans in de gevangenis doch zal na verloop van tijd in aanmerking komen voor uitgaansverloven evenals voor een invrijheidsstelling onder voorwaarden. In dat geval zal hij aangewezen zijn op zijn broer voor de nodige opvang en ondersteuning.

In het geval van een invrijheidsstelling zal verzoeker dus wel degelijk afhankelijk zijn van zijn broer om daar zijn intrek te nemen.

Verzoeker vormt wel degelijk een gezin met zijn broer in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien hebben ook zijn andere familieleden recht op verblijf in België. De relatie tussen broers valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM indien er elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. In casu is er wel degelijk sprake van deze elementen. Verzoeker is afhankelijk van zijn broer om daar zijn intrek te nemen bij een invrijheidsstelling.

Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat zijn familie hier in België verblijft en omdat hij geen enkel opvangnetwerk heeft in zijn land van herkomst.

Ook kan hij niet terugvallen op zijn ouders in Marokko. Zij leven weliswaar nog, maar het dient te worden opgemerkt dat de ouders van verzoeker zelf zorgbehoevend zijn en dat zij de zorg van hun zoon onmogelijk op zich kunnen nemen.

Verzoeker kan absoluut niet rekenen op zijn ouders om hem op te vangen bij een eventuele terugkeer naar Marokko. Zij zijn zelf hulpbehoevend en kunnen de zorg en steun van verzoeker niet aan gelet op hun eigen gezondheid en problemen.

Bij de beslissing heeft men geen rekening gehouden met de actuele situatie van verzoeker met betrekking tot zijn familie die hij in België en Europa heeft en met betrekking tot de onmogelijkheid om terug te keren naar Marokko.

Indien verzoeker dient terug te keren naar Marokko, dan zal dit een schending uitmaken van artikel 8 EVRM!"

3.2.2 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop is gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten

van de Mens (hierna: het EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnert dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt aldus dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu beroept de verzoekende partij zich op het feit dat zij een familieband onderhoudt met haar broers, nonkels, tantes, nichten en neven hier in België én dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen haar en haar broer N.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94). *In casu* beroept de verzoekende partij zich niet op het bestaan van een kerngezin.

Wat de door de verzoekende partij opgesomde familieleden betreft, wijst de Raad erop dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8, indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36; EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen de verzoekende partij en de opgesomde familieleden, waaronder haar broer N.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat met de aangehaalde familieleden sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. De verzoekende partij betwist dit met betrekking tot de andere familieleden dan haar broer ook niet, zodat zij geen afbreuk doet aan de vaststelling van de minister dat zij met deze familieleden geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoonst.

Met betrekking tot haar broer voert de verzoekende partij echter wel aan dat zij met hem een afhankelijkheidsrelatie heeft. De verzoekende partij voert in dit verband aan dat haar broer haar na haar detentie zal opvangen en ondersteunen, en dat hij nu al regelmatig storting doet op de gevangenisrekening, zodat zij iets kan kopen in de cafetaria en zodat zij kan bellen met haar familie. Zij stelt verder nog dat zij afhankelijk is van haar broer om daar haar intrek te nemen bij een invrijheidsstelling.

De Raad stelt vast dat de minister over het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en (onder meer) haar broer concreet het volgende overweegt: *"Door het enkel stellen dat u contact onderhoudt met uw broers en familieleden, toont u niet aan dat u wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat sommige van deze familieleden u komen bezoeken in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij één van uw broers kan niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen u en die broer worden afgeleid. Uw leeftijd, met name 37 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. U toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met één van de door u vermelde familieleden, niet aan."*

Uit deze motivering blijkt dat de minister, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij ook in het kader van haar tweede middel beweert, niet betwist dat zij bij een van haar broers (de voormelde broer N.) over een vaste feitelijke verblijfplaats beschikt. Het kan in dit verband volstaan te verwijzen naar hetgeen de Raad in het kader van het eerste middel heeft vastgesteld. De minister is van oordeel dat dit echter op zich niet volstaat om aan te tonen dat sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Het loutere feit dat de verzoekende partij het hiermee niet eens is, maakt niet dat deze vaststelling artikel 8 van het EVRM zou schenden. Wat de financiële steun in de gevangenis betreft, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij hiervan melding heeft gemaakt vóór het nemen van de bestreden beslissing. Zij kan de minister dan ook niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welke manier zij aanneemt dat een financiële bijdrage om iets uit de cafetaria van de gevangenis te kopen of om naar familieleden te kunnen bellen, zou maken dat de verzoekende partij dermate afhankelijk is van haar broer dat dit de gebruikelijke banden die tussen de beide broers bestaan, zou overstijgen. Met haar betoog kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de vaststelling van de minister dat een familieleven met haar broers (waaronder aldus haar broer N.) in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond.

Ten slotte zet de verzoekende partij ook niet uiteen, laat staan dat zij aantoont, op welke manier sprake zou zijn van een gezinsleven dat van rechtswege is ontstaan.

Daarnaast voert de minister hoe dan ook een belangenafweging door en oordeelt hij dat uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die zij eventueel zou kunnen doen gelden. De verzoekende partij voert slechts aan dat men tot de vaststelling kan komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen, maar hiermee kan zij geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de minister. In dit verband kan de Raad ook verwijzen naar zijn vaststellingen in het kader van het eerste middel. Hierin wordt immers concreet ingegaan op de vaststellingen van de minister met betrekking tot de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid.

Verder voert de verzoekende partij nog aan dat zij geen enkel opvangnetwerk heeft in haar land van herkomst en dat zij absoluut niet kan rekenen op haar ouders om haar op te vangen, omdat deze zelf hulpbehoevend zijn en de zorg en steun van de verzoekende partij niet aankunnen, gelet op hun eigen gezondheid en problemen.

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid ingegaan op de mogelijkheid om terug te keren naar Marokko. De minister overweegt in dit verband het volgende:

“Uit de verslagen van deze verhoren blijkt ook dat uw ouders (M(...) en Mo(...)), 3 broers (N(...), Na(...) en A(...)) en een zus (Me(...)) nog in Marokko woonden. Uw broer N(...) woont inmiddels in België en heeft de Belgische nationaliteit. U maakt in de vragenlijsten hoorrecht die u invulde op 26.03.2019 en op 08.04.2019 geen melding van Me(...), Na(...) en A(...). Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat zij Marokko verlaten hebben. Met betrekking tot uw ouders, gaf u aan dat zij nog in Marokko wonen maar dat u geen contact meer met hen heeft. U stelde niet meer naar Marokko te kunnen terugkeren omdat u daar niemand meer zou kennen of toch met niemand meer contact zou hebben.

In het licht van voorgaande kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland. U bent er opgegroeid, hebt er ongetwijfeld enige scholing gekregen, hebt er wellicht gewerkt, spreekt de taal en hebt er familie. Indien u daadwerkelijk geen contact meer zou onderhouden met uw familie daar, blijkt uit niks dat u dat contact niet zou kunnen herstellen. Hoe dan ook laat uw leeftijd, met name 37 jaar oud, in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Ook uw familie die in Europa verblijft, kan u desgewenst vanuit Europa steun bieden bij een herintegratie in Marokko.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet evenmin iets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Uw laatste tewerkstellingen, bij het OCMW (16.11.2015 - 29.11.2015 en 07.12.2015 - 02.12.2016), vielen onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van art.60§7 van de OCMW wet). De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een ‘werkattitude’ op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijk meer. Dit toont reeds een problematische attitude aan of een gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod. De vaardigheden die u tijdens eventuele opleidingen en tijdens uw werk in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland van pas kunnen komen.”

De verzoekende partij gaat echter geenszins concreet in op deze vaststellingen. Zij herhaalt dat zij niet bij haar ouders terecht kan, maar verwijst hiervoor slechts naar loutere en vage beweringen wat betreft (gezondheids)problemen die zij zouden hebben, die zij bovendien voor het eerst in haar verzoekschrift naar voren brengt. Zij gaat daarnaast niet in op de vaststellingen van de minister met betrekking tot de broers en zus die nog in Marokko zouden wonen en op de mogelijkheid om het contact met haar familie aldaar te herstellen, mocht er inderdaad geen contact zijn. Verder wordt ingegaan op de leeftijd van de verzoekende partij en op de vaardigheden die zij tijdens eventuele opleidingen en werk in België heeft opgepikt. Ten slotte wordt nog gewezen op steun die de familie die in Europa verblijft, kan bieden bij een herintegratie in Marokko. De verzoekende partij geeft slechts te kennen het niet eens te zijn met deze vaststellingen, maar opnieuw benadrukt de Raad dat zij hiermee niet kan aantonen dat artikel 8 van het EVRM zou geschonden zijn en de minister in dit verband onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Ook

benadrukt de Raad nogmaals dat het hem als annulatierechter niet toekomt om de andere feitelijke beoordeling die de verzoekende partij voorstaat, in de plaats van de minister te beoordelen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE